

Закон няма ли, няма живот!

Найден, р. 1948 г., Благоевград

Искам да кажа преди малко, дето жената е казала истината за Бога... пред всички вас. Аз съм от Станке Димитров и се казвам Найден, музикант съм по принцип – тъпанджия. Тук, в махалата свиря с един оркестър “Мачките”... да се прехранвам, нали... хляба да спечелим, да не крадем, да не лъжем. Едно време, аз като млад бях много откачен човек... като си играех... биех се със всеки, рипах и трошах циглите на нашите и на комшиите. През 66-а година дойдох от Станке Димитров и тогава се оженихме с моята съпруга. Имахме две деца и те като пораснаха, почнаха да учат в училище, и ние, тъй като бяха като близнаци ги обличахме от кеф еднакво – и като моряци, и като други... и така ги възпитаваме... Ние работехме с жената в старата лимонадена фабрика. Когато почивахме, ходех на сватби с тия старите музиканти от Благоевград – Тоде и Рамо... и взимахме, тогава бяха 5 лева много пари... цял ден да свириш сватба в ресторант “Златното пили”, или “Волга”, нали... И до днеска живея със съпругата и децата се ожениха, и единия има 6 деца, а другия 5 деца... И всеки си е отделно, но когато трябва, помагаме и на тях...

Като малък, аз като бях... учех, но не можах да завърша седми – осми клас, понеже учителката ме учеше така..., а аз иначе... Като се прибирах в махалата, се хващах с лоши деца... много си бях бърлив – карах се с децата и чупех циглите. Те ме бият, а аз още повече бели правя... и няма кой, така с кроткост да ме хване. Майка ми и баща ми, вечерта като се приберат и ме вържат и бой... колкото може. И аз бягах и като се прибирах, оставах да ме бие, защото той е обещал да ме натепе. Аз обещавах, но утре пак се продължава това... Такива са били децата невъзпитани едно време и от ден на ден почнах да се оправям... И дойде време, магнах се от училището и дойдох в Благоевград. Тук имах брат, той сега наскоро почина... и дойдох при него през 66-та година. И за една седмица, с жената, с любов, с това онова и се оженихме. И

откарах я в Станкетото, малко сме живели и обратно тук, при баща ѝ и майка ѝ. И оттогава досега, вече си живеем.

Едно време, за Гергъов ден, всяка година си купувахме агнета, кой от кого по-голямо да вземе – с рогове дори... Понеже има цигани тогава - “по кабадалии”, кой е по-голям и трябва да купува по-голямо животно. Но аз и така ходех и свирех по четири – пет дена и по цяла седмица и те събираха пари от махалата, за да могат да платят на музиката. И ние като почнехме всеки ден след обед – от два до десет вечерта... И полиция идваше да не се напиват от малцинствата дето са..., а и те много обичаха да идват на гости... да пийнат, да хапнат... полицаите де... познати така... И ние, като свършим на другия ден, пак и последния ден на празника, като се изпраща, вземаха бял кон и се правеха на турчин. Вземаха музикантите, на рамената ни качваха, за да изпращаме Гюргъовицата. Това беше цялата работа. И за Нова година тръгвахме да свирим по града и по махалата и тая година примерно в Грамада сме свирили на едно момче, обаче доволни сме били. Платиха си хората и без да има проблеми, не се закачаха с нас и ние си свирехме и ни изпратиха до гарата... да не стане нещо... нали пияни хора има... някой да не се закача с музикантите. И ние сме доволни и догодина пак ще отидем да им свирим за да изкараме за прехраната някой лев... за хляба.

Искам да кажа, да допълня истината за моите деца, това, което жената разказа. Като учеха, обичахме ги... държахме ги на култура и даже ги биех, да ги плаша за да не правят никакви бели... за да не говорят глупости по махалата, а да ходят да учат. И веднъж виждам даскалицата на пазара и я питам: “Как върви на Камен, по старому беше Кадри, викам - училището?”. Тя ми казва: “Учат, няма проблеми, глупости не говорят” - също и големия син Кирчо – и той е тъпанджия сега. И него съм го бил да не говори и върши глупости и да учи... Аз ги биех, дори даже ги беше старах от мене. И те дори ме питат сега, вярно ли е че съм ги бил пляскал едно време. Викам – вярно е. И те ми викат: “Ти си бил сериозен, много строг към нас”. Казвам им: ”Това беше на майтап, да може да сте сериозни, да ви е страх, да сте културни”.

Искам да кажа сега, че едно време с мойта жена много пиехме и пушехме дори... и много се карахме, и тя имаше язва. И като ѝ купувах за язвата и аз все повече се нагълтвах. Тя докато направи вечеря и аз вече ѝ викам: “Абе, ти ракията ми изкърка”. Тя ми вика: “Чакай, ти ли си пиан, или аз съм пиана? Ти си изкъркал ракията, а мене ме правиш пиана.” И аз и викам: “Ти си изпила мастиката... аз съм пил, ти си се напила.” И оттогава като се разболя жената и ходи по едно време в болницата – от язва и взехме много с нея да се слушаме и уважаваме. И вече от години сме така... и един ден сина нещо се разболя и тръгнахме по доктори да видим какво е. И ни казаха, че не може да се излекува, защото има тумор... и от Благоевград в София и пак обратно... Обаче един ден дойде едно момче от Сливен, Енчо се казва и е проповедник, и е служител на Бога... И дойде в Благоевград, и имам една балдъза и тя вика:” Елате да видите и Бог ще изцери сина ти и жена ти от язвата.” И тя като ни каза, ние отидохме и се покаяхме... и така взехме водно кръщение и повярвахме... И Господ чудеса направи... и сина от тумора оздрави и жената – от язва. Благодаря на Господа, че те са изцерени...

Направо чудеса направи... истина е това... който повярва... пише си в Библията, че който има вяра и повярва в Сина... той ще бъде спасен... И смятам, че така си е и това е истина и вярвам, че всички ще се покаят, защото няма лекари – това–онова... Той, Исус Христос е над лекарите, а те не са спасители на нас и те са сложени от него да са... да бъдат лекари. Но Бог си Бог и той изцерява всички...

По света народа, кой какво иска си прави... малки деца обезчестяват..., едно малко дете ще вземе камък и ще ти строши главата... няма команда от майка си и от баща си. Култура няма... станахме много лош народ в света... Тоя свят сега дето бият народите и няма гладен за един лев... ще те убият по пътя... Това е ужас, не е като при Тодор Живков, а сега да те е страх да се обадиш на улицата. Няма ли да има закон така, че да не се заяждат с народа? Страх ме е да се движим по града или по някое село... маскират се по влаковете... трепят народа... Тия, къде са с милиардите, те и оръжие си

имат... не е било като преди години. Закон няма ли, няма живот! Един ден Господ като дойде и мъртвите ще възкръснат и тях първи ще вдигне... за съд да станат. А живите- повечето слушат за Господа, четат библията и са спасени... И ние благодарение на Господа, сега сме добре... с жената с децата не пушим и не пием... отказахме се... И пак благодаря на Господ. Аз едно време като пиех или ръка ще строша, или крак- от що – ама дяволска работа... от пиене... дори куче ме ухапа два-три пъти... и после инжекции. И много сме страдали... А сега благодаря на Господа, защото Бог прави чудеса, така, че дори минавам от пътя, където са кучетата и те не се заяждат. Няма лоши духове в нас. Дори когато говори човек, Господ говори чрез него и още малко вече и ще дойде и неговото време...